

POBLENOU

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS I VEÏNES DEL POBLENOU

Poblenou: La platja de Barcelona

- La rehabilitació del patrimoni industrial
- Com seria Poblenou sense la iniciativa veïnal?
- Diagonal Zona Zero

ARQUITECTURA • DISSENY

Guti's Diseño

Rbla. del Poblenou, 50 ent.1ª
T. 93 300 5105

BANC • ASSESSORIA • GABINET

Carol Riba Biendicho

Ptge. Aymà, 7-9 baixos 2a
T. 93 221 17 42

Marimon Estrany

Llull, 219
T. 93 300 32 93

CAFETERIA • GELATERIA

El Tio Ché

Rbla. Poblenou, 44-46
T. 93 309 18 72

ENTITATS / FUNDACIONS

Prohabitat 2000

Avinyó, 32

FORMACIÓ • ESCOLA

Urban School

Llull, 187 pral.
T. 93 485 51 88

INSTAL·LACIONS MANTENIMENT

Canalejas Puertas Metálicas

Venezuela, 55
T. 93 307 98 05

MODA • JOIERIA • ESTÈTICA

Francesc Creixell

Ciutat de Granada, 63 b
T. 93 309 50 03

Villarroya Sabaters

Rbla. Poblenou, 45 T. 93 485 27 90

MOTOR

Covilas caravanning

Llull, 173 T. 93 485 27 27

PAPERERIA • COMICS COL·LECCIONISME

Casa Usher

Pujades, 127
T. 93 485 69 90

Copiràpit

Lope de Vega, 45
T. 93 300 35 07

QUEVIURES / RESTAURANT

Cansaladeria Balart

Castanys, 8
T. 93 225 22 95

Lombarte Alimentación

Marià Aguiló, 95
T. 93 309 18 33

Melbar Delicatessen

Pg. Taulat, 208-210 local 4
T. 93 303 50 38

SALUT • FARMÀCIES

Clínica Dental Glòries

Rbla. Poblenou, 157-159 1r 1ª
T. 93 485 37 93

Clínica Veterinària Poblenou

Camí Antic de València
T. 93 300 87 26

Farmàcia Loperena Giró

Marià Aguiló, 53 T. 93 307 15 17

Mikura.Dog

Lope de Vega, 6
T. 93 307 89 72

Òptica Traver

Pujades, 194
T. 93 485 22 42

SI VOLS INFORMACIÓ SOBRE LA PUBLICITAT A LA REVISTA, POTS CONTACTAR AL:

697 268 335

[@](mailto:elpoblenou@elpoblenou.cat)

Villarroya
SABATERS DES DE 1970

Rambla Poblenou, 45
Tel. 93 485 27 90
08005 Barcelona

FARMÀCIA LOPERENA GIRO
TEL 93 307 15 17
MARIÀ AGUILÓ / PUJADES

DERMATOLÒGIA
FARMÀCIES
HISTÒRIA - FARMÀCIES
DÈTICA - FARMÀCIES

ÓPTICA traver

154 Pujades, 194 | Tel. 93 485 22 42 - 08005 Barcelona

COPIRAPIT

Lope de Vega, 45 - TEL/FAX 93 300 3507 - 08005 BCN

PAPERERIA • FOTOCÒPIES
IMPRESSIÓ DIGITAL • ENQUADERNACIONS
PLASTIFICACIONS • SEGELLS DE GOMA
SERVEI DE FAX

Cansaladeria BALART

formatges i embolits selectes

c. Castanys, 8
Tel. 93 225 22 95

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana

Quan el setembre de 2008 es va ensorrar el gegant de la banca Lehman Brothers es va fer evident que l'endeutament, i en conseqüència el nivell de benestar del món desenvolupat, no era sòlid, li mancava capital de suport, s'havia edificat sobre el no res. A casa nostra no trigaria a esclatar la tan coneguda com expressament ignorada bombolla immobiliària. Al Poblenou, que es presentava com la màquina de la nova economia de la ciutat, es van aturar les grues de cop, i un exèrcit d'obres va quedar d'un dia a l'altre sense feina.

La grandiloquència amb què s'elogiaven les gestes econòmiques del moment va portar a aplaudir l'aterratge de multinacionals al 22@, com per exemple General Electric capital bank, la divisió financera del conglomerat industrial nord-americà que, després d'aprofitar la favorable conjuntura del negoci financer, ha acomiadat ara el personal i està liquidant per tornar cap a casa. El prestamisme i la construcció eren la gallina del ous d'or.

Al Poblenou s'ha construït com mai, a vegades sense importar gaire la qualitat urbana i la cohesió social. Els hereus dels insignes industrials catalans del segle XIX, els del Manchester català, són avui agents de l'especulació. És el cas dels Vallvé-Ribera, els Ricart, els Godó, els Durall...que han aprofitat el 22@ per convertir aquells antics emporis industrials en fabuloses rendes immobiliàries.

El negoci del totxo va arribar a seduir fins i tot uns mutualistes de tota la vida, Agrupació Mútua del Comerç i la Indústria, que de la mà del conegut empresari Enric Reyna van inaugurar al Poblenou un dels primers hotels, l'Hotel AMREY, a la Rambla. Les aventures temeràries s'acaben pagant: l'Agrupació Mútua va generar un forat 120 milions.

La cobdícia es va apoderar també dels ciutadans i ciutadanes que van invertir els estalvis en plans de pensions i fons d'inversió amb participació en negocis sense ètica. No era desconeixement, sinó uns interessos suculents. Així es defineix un període de la història que als poblenovins ens van voler vendre com a model de progrés, i que ara sabem que és justament el que no volem. La represa no serà ràpida ni tampoc desitjable en els termes d'abans de la crisi. Cal que retrobem valors com la solidaritat per sortir-ne plegats; l'austeritat perquè el futur serà necessàriament sostenible; l'honestedat imprescindible per poder confiar els uns en els altres; i que siguem intel·ligents per saber descobrir els fonaments de l'autèntica felicitat.

La junta

Guia Comercial	2
Editorial	3
Patrimoni Industrial	4
Associació Veïns	5/8
Memòria Històrica	7
Opinió	10
Apropem-nos	11
Notícies	12
Bústia	13
Reportatge	14

EDICIÓ: ASSOCIACIÓ DE VEÏNS I VEÏNES DEL POBLENOU
C/ Pallars, 277 08005 BCN • Tel. 932 563 840

Apropem-nos: Tel. 932 563 872

Web: www.elpoblenou.cat

Email: elpoblenou@elpoblenou.cat

Dies de visita: dilluns-dimecres-dijous, 19 a 21 hores.

- **Equip de Redacció:**
Salva Clar s, Montse Mil , Joan Maria Soler,
Carles Canela, Manuel Andreu, Adri Attardi (collaborador)
- **Fotografia:** S.Clar s.
- **Correccions:** Concepci Colomina, Marc Due as.
- **Disseny i maquetació:** David Gutierrez (656 322 694)
- **Impressió:** Gráficas Campás.
- **Publicitat:** Sanjo (697 268 335)

Dipòsit legal: B-48543-97

El consell de redacció i l'AV Poble Nou no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides en la revista, que hauran de considerar-se com a opinions personals dels sotassignats, tret de l'editorial i tot allò que està signat com a redacció.

DOMICILIACIÓ DE REBUTS		<i>Rebuteu la revista a casa per correu postal</i>
Fes-te soci de l'Associació		
SOCI NÓM: _____ SPL DIRECTOR DE CADAIBANC: _____ feu efectives els rebuts que us presenti l'Associació de Veïns Publiencs corresponents a la quota anual de soci d'aquesta entitat.		
NÓM DEL SOCI: _____ contra el meu compte/libreta Núm. _____		
OFICINA: _____ _____		Firma del titular del compte/libreta: _____

AETA SOCI		ASSOCIACIÓ DE VEÏNS I VEÏNES DEL POBLADOR									
NÚM.: _____ DATA: _____		C/ FERRIS, 277 - 08005 BCN Tel. 932 954 401									
NOM i COGNOMS: _____											
ADREÇA: _____						POBLACIÓ: _____			C.P.: _____		
TELÈFON: _____						CIE: _____					
Quota anual, 15 €						Quota de suport: _____					
Desitjo realitzar el pagament anual de la quota de soci a través de CaixaBlanc:											
CODI DOMICILIARI:											
CANTAT			CIUTAT			COUNTRY			CLAU COMPTA		
Firma: _____											

Patrimoni Industrial: estat de la qüestió

El novembre de 2006 l'ajuntament de Barcelona va aprovar definitivament una ampliació del Catàleg del Patrimoni Arquitectònic del Districte de Sant Martí per incloure noves peces industrials que estaven a punt de desaparèixer. La frenètica transformació urbanística dels dos darrers decennis al Poblenou ja s'havia emportat per davant alguns edificis industrials de valor indiscutible. Semblava que totes les fàbriques llavors encara supervivents del que va ser el gran empori industrial de la Barcelona del segle XIX i primera meitat del segle XX seguiria la mateixa sort, fins que la pròpia ciutadania organitzada des del Grup de Patrimoni del Fòrum de la Ribera del Besòs i la mateixa Associació de Veïns del Poblenou van situar a l'agenda política i mediàtica el debat sobre el valor patrimonial de les fàbriques i altres elements de l'urbanisme industrial. A aquest debat s'hi van afegir institucions, professionals, acadèmics i entitats diverses, ajudant a remarcar la importància d'aquell patrimoni fonamental pel futur de la ciutat, i com element de valor en l'estratègia urbanística i en la conformació de la metròpolis.

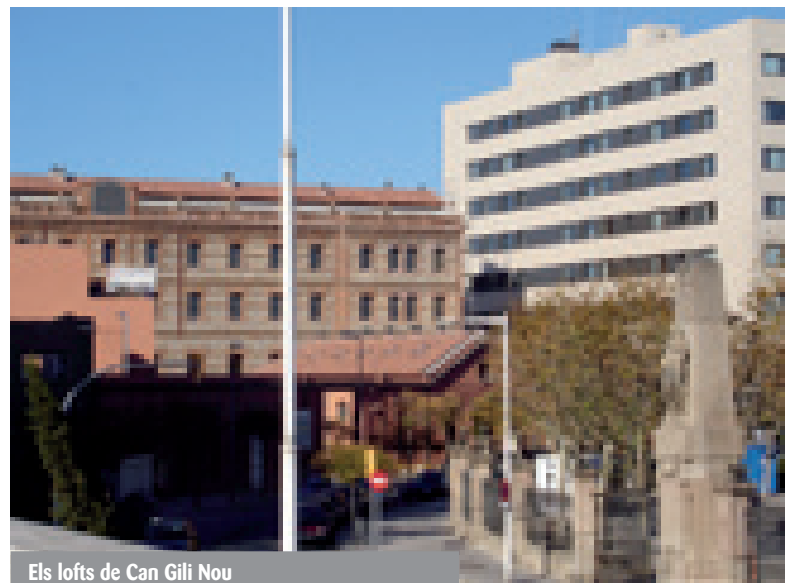
La preservació dels elements del patrimoni fabril mitjançant la seva inclusió al Catàleg de Patrimoni de la Ciutat havia d'anar estretament lligada a l'estratègia urbanística: d'una banda, per tal de requalificar o bé consolidar el seu ús per aprofitar aquests edificis com a equipaments urbans, habitatges o altres usos; i per una altra banda, es va reclamar també als responsables municipals una especial cura perquè aquest testimoni encara viu de la industrialització pogués ser llegit històric i paisatgísticament, més com un conjunt articulat que com una simple suma d'elements dispersos. El desenvolupament dels plans urbanístics, amb les seves característiques concretes, és el que està recuperant els vells edificis sota la supervisió de la Comissió Tècnica del Patrimoni Industrial del Poblenou, instrument que precisament es va constituir amb aquest objecte.

Quatre anys després de l'aprovació del catàleg del patrimoni industrial constatem que la seva recuperació és lenta i, en alguns casos, problemàtica. La normativa que regula allò que cal preservar és ambigua, i a vegades pot permetre la prevalença dels interessos comercials d'alguns promotors, més que no pas la prioritització d'allò que es pretén conservar i ressaltar. Fem un repàs de com evoluciona la rehabilitació d'aquests edificis industrials.

Aspecte actual de les naus centrals de Can Ricart.

Can Ricart-Hangar. Hi ha un projecte de rehabilitació del Centre de Creació Artística HANGAR, així com la seva ampliació mitjançant la rehabilitació i adequació d'usos de les naus industrials annexes i de la caseta del guarda al passatge Marquès de Santa Isabel, a l'interior del conjunt històric de Can Ricart. El projecte executiu, que és de març de 2009 i està signat per les arquitectes Yaiza Alonso Terré i Arantxa Manrique Gimeno, compta amb el vist i plau de la Comissió Tècnica de Patrimoni Industrial del Poblenou. La rehabilitació consistirà en una intervenció sobre l'envolvent general dels edificis per tal de recuperar obertures originals, pilars de fosa, encavallades, etc. A més, la intervenció en els interiors mitjançant la construcció d'altells i nous forjats absents de l'estructura actual busca adaptar l'espai al pla d'usos i programes d'Hangar. Les obres, que encara no han començat, acumulen ja un retard d'uns quants mesos.

Els lofts de Can Gili Nou

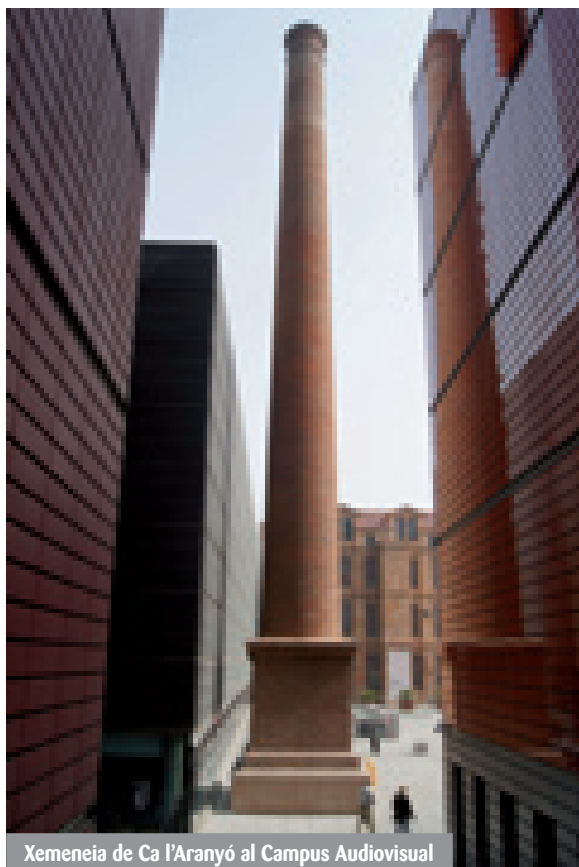
Can Ricart-Casa de les Llengües.

La troballa d'època romana descoberta sota les naus centrals de Can Ricart ha comportat un treball d'arqueologia que encara no ha acabat, i del qual no n'ha transcendit cap informació. Mentrestant, el projecte de rehabilitació de les naus que han d'acollir el museu de Linguamón / Casa de les Llengües —encarregat a l'estudi d'arquitectura de Benedetta Tagliabue—, ha anat madurant en successives sessions tècniques que han confrontat el projecte d'intervenció arquitectònica amb els criteris conservacionistes del patrimoni, donada la màxima qualificació del recinte de Can Ricart. En definitiva, el projecte avança amb lentitud. Paral·lelament, Linguamon ha iniciat ja diverses accions de promoció al mateix recinte en obres de Can Ricart, on hi ha instal·lat un centre de visitants amb clares dificultats d'accés.

Ca l'Aranyó, seu actual de la Facultat de Comunicació de la Universitat Pompeu Fabra (UPF), és probablement una de les fàbriques més esplèndidament recuperades del Poblenou, tan per la seva reutilització com a campus universitari com per la bellesa de l'edifici original (una arquitectura d'obra vista que després de dècades d'abandó torna a lluir amb força). Els arquitectes Antoni Vilanova i Eduard Simó van ser els encarregats del projecte per retornar la vella fàbrica a l'activitat. Tingueren especial cura de la xemeneia principal del conjunt per aprofitar-la per a l'evacuació de fums de la central de climatització de la zona. L'obra va ser complexa perquè calia reforçar la fonamentació i passar un nou tub d'evacuació.

El passat mes de maig es va presentar a la Comissió Tècnica de Patrimoni un projecte per afegir un suplement de 8 metres als 36 metres d'altura que té actualment la xemeneia, amb la finalitat de condicionar-la per a la seva utilització com a conducte d'evacuació de fums. Amb aquesta obra —promoguda per 22@bcn, SA— la xemeneia de Ca l'Aranyó tornarà a fumejar com en els millors temps del Manchester català, però ara sense emissions contaminants.

Els tallers Oliva Artés estan a l'espera d'iniciar les obres de rehabilitació de la nau principal en el Parc del Centre del Poblenou, per tal de convertir-se en una nova seu del Museu d'Història de Barcelona (MUHBA). El museu mostrarà la conformació de la metròpolis contemporània, des dels antics suburbis fabrils a la gran ciutat plurimunicipal dels nostres dies. L'equipament ja té aprovat el Pla Especial Urbanístic i el projecte executiu des de desembre de 2009, i ha estat aturat per falta de finançament fins que fa pocs mesos l'ajuntament va donar llum verda a l'execució. Tot i que no hi ha data d'inauguració, segons fonts del MUHBA les obres començaran el proper mes de gener en la seva primera fase. La rehabilitació costarà un total de 7,2 milions d'euros i no estarà enllestida abans de 2012.

Xemeneia de Ca l'Aranyó al Campus Audiovisual

L'Escocesa és un altre dels grans conjunts industrials del barri que gaudeix del grau de protecció de Bé Cultural d'Interès Local (BCIL) inscrit en el Catàleg de Patrimoni Arquitectònic de l'ajuntament. L'adaptació de les naus en habitatges no convencionals prevista inicialment per Renta Corporación, propietari del conjunt industrial, sembla descartada de moment per la crisi del sector immobiliari. No obstant hi ha un projecte per rehabilitar el front d'habitatges de Pere IV pertanyents al recinte industrial. El projecte presentat l'octubre de 2009 per Renta Corporación, signat per l'arquitecte Narcís Roig i Jover, va rebre l'aprovació de la Comissió Tècnica de Patrimoni del Poblenou el passat mes de maig.

La farinera de Can Gili Nou, al carrer de Taulat, davant del cementiri, es troba inclosa al Catàleg de Patrimoni Arquitectònic de l'Ajuntament de Barcelona amb el nivell B (BCIL) Be Cultural d'Interès Local. Les naus principal i secundàries del recinte de la farinera han estat rehabilitades i transformades en habitatges no convencionals (lofts).

Les edificacions auxiliars adossades a la tanca del recinte del carrer Taulat tenen un projecte per a la instal·lació d'un Centre de Barri vinculat a la Vila Olímpica. El habitatges ja estan acabats i en fase de venda, mentre el projecte del Centre de Barri, tot i que data de 2008, es troba actualment en fase d'obres.

El Casc antic del Poblenou té des del passat mes de juny 49 nous edificis proposats per a ser incorporats al Catàleg del Patrimoni Arquitectònic de la ciutat. La proposta de catalogació comporta la modificació del Pla Especial de Protecció del Patrimoni Arquitectònic Historicartístic de la Ciutat de Barcelona, Districte de Sant Martí. La modificació del Catàleg que està aprovada inicialment és una proposta de la Modificació Puntual del PGM en l'àmbit del Casc Antic del Poblenou.

Obres de rehabilitació Can Tiana

Can Tiana. Es tracta d'unes naus industrials de planta baixa entre els carrers de Ciutat de Granada 127-137, Tànger 75-91 i Badajoz 162. Formen part del conjunt de naus també conegudes com Can Canela, edificades entre el 1898 i 1914, i rehabilitades, una part, fa uns 15 anys per l'Institut Català de Tecnologia (ICT), que actualment és el centre IL3 de la UB. Les dues naus de planta baixa han quedat actualment enganxades al gran edifici d'oficines que aixeca el Grup Castellví per a la Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones. La rehabilitació de les naus de Can Tiana respon a un projecte executiu de novembre de 2008 de PglGrup i es troba en fase d'obra ja força avançada.

Els Radicals. Amb aquest nom es coneix l'edifici que ocupa un xamfrà entre els carrers de Badajoz i Pujades, que té un bust a la façana i que va ser seu de la Joventut Democràtica Radical, constituïda el 1911. Catalogat en el Pla Especial del patrimoni arquitectònic, ha sigut transformat en lofts prèvia demolició de l'edifici a excepció de la façana, que ha estat restaurada. És un dels pitjors exemples de rehabilitació del patrimoni al Poblenou, ja que els valors històrics patrimonials han quedat pràcticament anul·lats per una intervenció molt agressiva i gens respectuosa amb el seu passat.

La Vanguardia. Es manté una part de l'edifici més antic, que no ha estat enderrocat perquè està inclòs al Catàleg del patrimoni industrial. El seu destí és equipament. En aquests moments es troba pendent de rehabilitació sense que hi hagi encara cap projecte.

La Torre de les aigües del Besòs. Es troba en aquests moments a l'inici de les obres de rehabilitació que, en dues etapes, retornaran tota la seva bellesa a la singular construcció de finals del segle XIX. La rehabilitació és fruit d'un conveni

Edifici Els Radicals convertit en lofts

La torre de les aigües es troba en obres de rehabilitació

entre l'ajuntament, propietari de la torre, i el Grup industrial AGBAR, que es fa càrrec del cost de la rehabilitació.

Mentre s'esperava que l'ajuntament intervingués per aturar el deteriorament de la torre i de l'edifici annex ("casa de vàlvules"), les gestions de l'AVPN amb AGBAR van culminar amb el compromís d'aquesta empresa per a invertir en la rehabilitació de la torre. El compromís es va materialitzar posteriorment amb un acord de col·laboració amb l'ajuntament, propietari de l'edifici. Han passat 6 anys abans no s'ha concretat l'acord i s'ha encarregat el projecte executiu a Antoni Vilanova, arquitecte especialista en patrimoni industrial. Finalment, aquest mes de setembre s'han iniciat les obres de rehabilitació.

Redacció

URBAN Idiomes
SCHOOL
des de 1984

UN MÓN D'IDIOMES

curs 2010 - 2011

lota la nostra experiència
al vostre servei

professors de nivell sense compromís
nens, joves, adults, empreses
prep. First Certificate, CAE, Proficiency

C / Lluís 187, pral. Tel: 934 855 188
urbanides@urban-school.com

PUERTAS METÁLICAS
CANALEJAS S.L.

ESTABLECIMIENTO FUNDADO EN 1908

Veneçuela, 55 - 08019 Barcelona
Tel. 93 307 98 05 - Fax 93 307 63 20
canalejas@puertascanalejas.com
<http://www.puertascanalejas.com>

fabricació - instal·lació - reparació

**persianes comercials - correderes - basculants - cancel·les -
seccionals - ballestes - reixes - venecianes - portes ràpides -
barreres - tallafocs - panys - sistemes de seguretat electrònics i
treballs de manteria**

Automatització de tot tipus de portes

Manteniment comunitats de pàrking

tel.: **93 307 98 05**

Veneçuela, 55 - 08019 Barcelona - canalejas@puertascanalejas.com

Plataforma contra la impunitat

El dia 22 de juliol, a 2/4 de 8 del vespre, la Plataforma contra la impunitat del franquisme va organitzar al **Camp de la Bota** un acte contra la injustícia que busca, en el silenci i en l'oblit, nous mètodes de perpetuar-se, d'enfortir-se i d'arrelar-se en el nostre sistema democràtic.

Contra la Impunitat és una plataforma impulsada per un grup de ciutadans i ciutadanes amb l'objectiu de continuar lluitant perquè es faci justícia en un dels processos més vergonyosos de la història d'aquest país, i per evidenciar la impunitat de què gaudeixen els que, des de les més altes instàncies de l'Estat, s'oposen al fet que s'investiguin els milers de casos d'homes i dones assassinats i desapareguts per haver estat fidels a la legalitat de la República, i també perquè es concedeixi als seus descendents el dret a saber on es troben i a donar-los digna sepultura.

"No volem obrir ferides, el que volem és tancar-les", deia una pancarta en la recent manifestació de Barcelona organitzada per denunciar el procés contra el jutge Garzón i defensar que no és delicta investigar els crims del franquisme.

Som l'únic país del món democràtic que no sols es nega a netejar els crims del seu passat feixista, sinó que tampoc és capaç de condemnar-los rotundament i investigar-los.

La *Plataforma contra la impunitat del franquisme* denuncia la creixent negativa dels jutges d'Espanya a acceptar a tràmit els centenars de denúncies que els han presentat perquè s'investiguin la desaparició de 114.666 persones, el parador de les qual encara s'ignora.

Davant del monument als 1.717 afusellats al Camp de la Bota, el 22 d'abril passat, la Plataforma contra la impunitat del franquisme va organitzar un acte bellíssim de denúncia i reivindicació.

Els parlaments del jutge Carlos Jiménez Villarejo i de l'escriptora Rosa Regàs; la història del paisatge de barraques on els ciutadans més desposseïts van viure aquell horror; la poesia de Miguel Hernández, Joan Brossa, Salvador Espriu, entre d'altres; la lectura de la carta que una jove de Madrid va escriure a la seva filla i a la seva mare abans de ser afusellada, els noms de part de les persones assassinades en aquell indret, dits en veu alta i públicament i alguns d'ells nomenats amb emoció pels seus familiars... mentre la música i unes esplèndides imatges visuals emmarcades en el cel i la proximitat del mar, ens feien reviure l'angoixa, la por, l'amargura, la solitud, la desesperança i la crueltat dels assassinats que allí es varen cometre i, en ells, els de tot Espanya, però també l'energia, la fortalesa i el convenciment que la justícia és quelcom a aconseguir.

Martin Luther King deia que la injustícia en qualsevol lloc és una amenaça a la justícia a tot arreu. L'Estat de dret té un deute pendent amb les víctimes de la guerra civil espanyola i de la dictadura, un deute que s'ha d'esmenar a través del dret de les víctimes a recursos efectius com són l'exercici del dret a la veritat, a la justícia i a la reparació, tots ells pilars de qualsevol Estat de dret.

Montse Milà

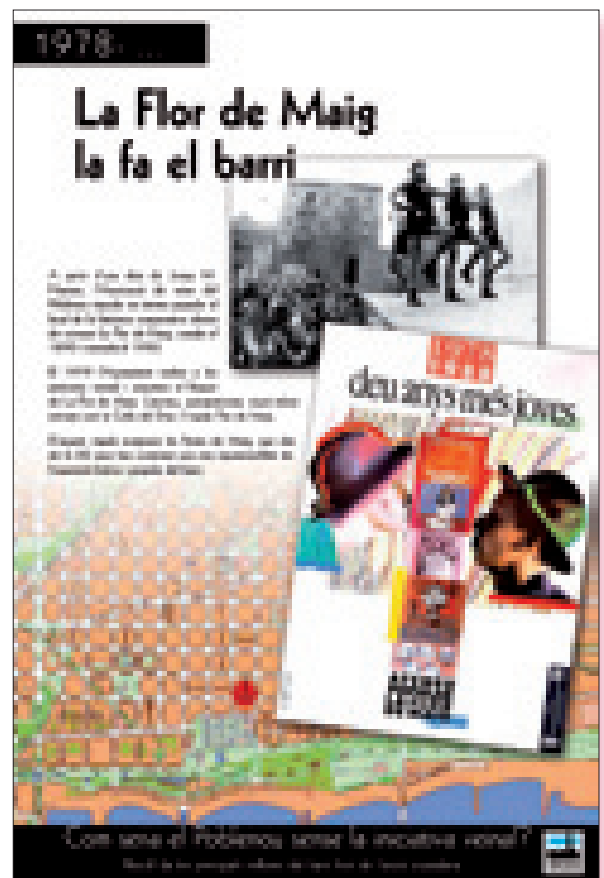
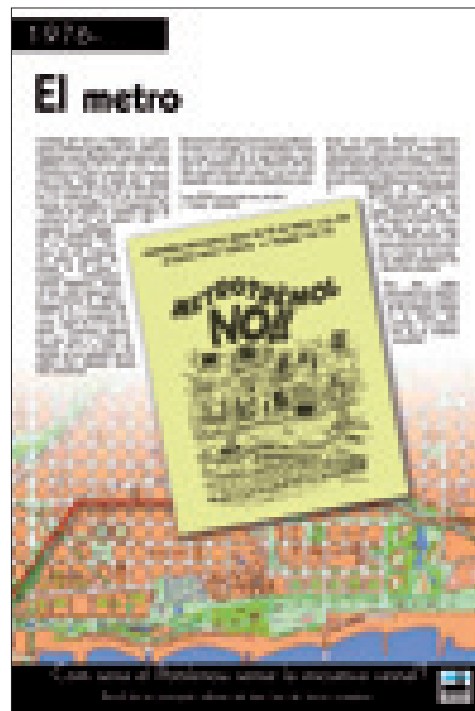
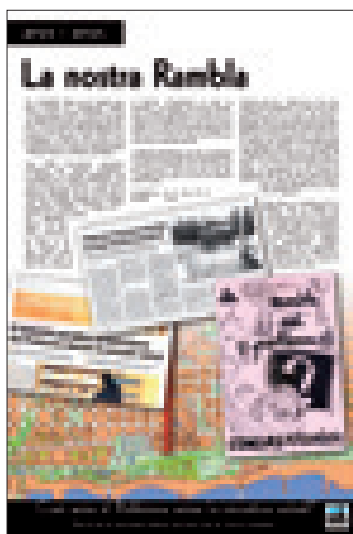
**SI ET VOLS ANUNCIAR,
TRUCA AL
697 268 335**

“Com seria el Poblenou sense la iniciativa veïnal?”

Durant els dies de la Festa Major del barri, l'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou ha preparat una mostra que explica les principals conquestes de la gent del Poblenou en el decurs de la història de l'Associació (fundada el 1972). Es tracta d'un recull de les principals millores del barri aconseguides per l'acció ciutadana, un resum dels 38 anys de reivindicacions d'un barri que ha sabut mobilitzar-se per defensar els seus drets. La mostra es pot visitar al nou local del Centre de Barri del Poblenou (Rambla del Poblenou 49). Perquè veieu com és l'exposició, en reproduïm aquí alguns plafons, però el millor és anar-la a veure a la segona planta del nou Centre de Barri.

2001-2002

No a l'eix Llacuna

El dia 28 de juliol, a les 19h, es celebrarà una manifestació a l'eix Llacuna, amb l'objectiu de denunciar el projecte d'urbanització i de reivindicar el dret a la ciutat.

El projecte d'urbanització de l'eix Llacuna, que consisteix en la construcció d'un nou barri residencial, ha generat molta preocupació entre els veïns de la zona.

La manifestació tindrà lloc a les 19h, a l'eix Llacuna, i comptarà amb la presència de nombrosos veïns i veïnes de la zona.

El projecte d'urbanització de l'eix Llacuna, que consisteix en la construcció d'un nou barri residencial, ha generat molta preocupació entre els veïns de la zona.

La manifestació tindrà lloc a les 19h, a l'eix Llacuna, i comptarà amb la presència de nombrosos veïns i veïnes de la zona.

El projecte d'urbanització de l'eix Llacuna, que consisteix en la construcció d'un nou barri residencial, ha generat molta preocupació entre els veïns de la zona.

2003...

Can Ricart

El projecte d'urbanització de Can Ricart, que consisteix en la construcció d'un nou barri residencial, ha generat molta preocupació entre els veïns de la zona.

La manifestació tindrà lloc a les 19h, a l'eix Llacuna, i comptarà amb la presència de nombrosos veïns i veïnes de la zona.

2004-2008

Casc Antic

El projecte d'urbanització del Casc Antic, que consisteix en la construcció d'un nou barri residencial, ha generat molta preocupació entre els veïns de la zona.

La manifestació tindrà lloc a les 19h, a l'eix Llacuna, i comptarà amb la presència de nombrosos veïns i veïnes de la zona.

1972-1980

Sabies que l'Institut Icària el va aconseguir el barri?

El projecte d'urbanització del barri de l'Institut Icària, que consisteix en la construcció d'un nou barri residencial, ha generat molta preocupació entre els veïns de la zona.

La manifestació tindrà lloc a les 19h, a l'eix Llacuna, i comptarà amb la presència de nombrosos veïns i veïnes de la zona.

El projecte d'urbanització del barri de l'Institut Icària, que consisteix en la construcció d'un nou barri residencial, ha generat molta preocupació entre els veïns de la zona.

La manifestació tindrà lloc a les 19h, a l'eix Llacuna, i comptarà amb la presència de nombrosos veïns i veïnes de la zona.

El projecte d'urbanització del barri de l'Institut Icària, que consisteix en la construcció d'un nou barri residencial, ha generat molta preocupació entre els veïns de la zona.

La manifestació tindrà lloc a les 19h, a l'eix Llacuna, i comptarà amb la presència de nombrosos veïns i veïnes de la zona.

1974-1992

Trencant barreres per recuperar la platja

El projecte d'urbanització de la platja, que consisteix en la construcció d'un nou barri residencial, ha generat molta preocupació entre els veïns de la zona.

La manifestació tindrà lloc a les 19h, a l'eix Llacuna, i comptarà amb la presència de nombrosos veïns i veïnes de la zona.

El projecte d'urbanització de la platja, que consisteix en la construcció d'un nou barri residencial, ha generat molta preocupació entre els veïns de la zona.

La manifestació tindrà lloc a les 19h, a l'eix Llacuna, i comptarà amb la presència de nombrosos veïns i veïnes de la zona.

El projecte d'urbanització de la platja, que consisteix en la construcció d'un nou barri residencial, ha generat molta preocupació entre els veïns de la zona.

La manifestació tindrà lloc a les 19h, a l'eix Llacuna, i comptarà amb la presència de nombrosos veïns i veïnes de la zona.

El projecte d'urbanització de la platja, que consisteix en la construcció d'un nou barri residencial, ha generat molta preocupació entre els veïns de la zona.

La manifestació tindrà lloc a les 19h, a l'eix Llacuna, i comptarà amb la presència de nombrosos veïns i veïnes de la zona.

El projecte d'urbanització de la platja, que consisteix en la construcció d'un nou barri residencial, ha generat molta preocupació entre els veïns de la zona.

L'hotel del Palau i altres històries semblants

El cas del Palau de la Música ha escandalitzat tothom i ha posat en evidència que en la nostra ciutat no hi ha prou mecanismes de control que impedeixin que interessos personals o partidistes puguin apropiarse del patrimoni de tots. En aquests moments encara no se sap del cert si la trama corrupta que va desviar diners del Palau cap a les butxaques particulars dels seus administradors, Millet i Montull, també ho va fer a favor del partit que aleshores governava la Generalitat, a canvi d'adjudicar obres públiques a una determinada empresa constructora. CiU ho nega, però els indicis apunten en aquesta direcció. Tampoc sabem perquè l'Ajuntament es va "empassar" allò que l'hotel del Palau era en benefici de la ciutat, quan ha resultat que el beneficiari era un promotor privat i no pas la institució cultural. En l'afer de l'hotel hi ha diversos imputats, i sembla que un munt d'irregularitats que caldrà dirimir.

Moltes vegades les coses són el que semblen. I el cas de l'hotel del Palau confirma que des de fa temps a Barcelona hi ha un cert intercanvi de favors, en el que l'urbanisme és moneda de canvi. Promotors immobiliaris, importants arquitectes, empreses, entitats financeres... tenen coses a demanar i altres a oferir, de manera que es pot arribar a acords. Una altra cosa és a qui beneficien aquests acords. Tot i que el deure de l'ajuntament és cercar l'interès de la ciutat, el cas del Palau mostra com mentre una majoria significativa i qualificada de ciutadans s'oposaven amb arguments a la construcció de l'hotel, el regidor d'urbanisme i els seus no els van fer ni cas. Curiosament només van fer cas als corruptes.

En definitiva, massa sovint el pla urbanístic, la requalificació, la descatalogació, s'han executat al marge dels ciutadans. No sempre els ciutadans estan equivocats! Amb això no vull dir que l'autoritat municipal sigui corrupta, sinó simplement que decideix en funció d'aquells que tenen "cromos" per intercanviar, i aquests sempre són els mateixos: els propietaris i els promotors. De manera semblant, el departament d'Urbanisme de l'ajuntament —sobretot en l'època del regidor Xavier Casas— ha pres decisions que ignoraven el clam dels ciutadans i, en canvi, ha atès amb diligència les peticions d'alguns prohoms del món dels negocis.

Les actuacions urbanístiques al front Marítim en son una mostra. Casas va desoir la petició de tot un barri que demanava preservar el casc antic del Taulat d'operacions altament especulatives i destructores del teixit històric urbà. El regidor va fer més cas a propietaris com Joaquim Durall, qui ha acabat construint una promoció horrorosa de pisos al passeig Calvell, a primera línia de mar, prèvia destrucció del patrimoni històric de la fàbrica Extractos Tánicos SA i de l'entorn de la singularíssima plaça Prim. No podrà dir-se

Platja de la Mar Bella i Diagonal Mar

que els agents socials no s'esforcessin a proposar altres solucions amb tots els mitjans al seu abast!

En la mateixa línia, Urbanisme va entregar l'estratègica peça urbana de Diagonal Mar a uns delinqüents immobiliaris, la Companyia Kepro, que va estafar a Hisenda, interposà testaferros que després va intentar liquidar per la via del crim, i acabà fent fallida econòmica. Malgrat l'oposició i el rebuig dels ciutadans, el projecte va seguir endavant i el resultat està a la vista de tothom. Posteriorment, el llavors regidor d'Urbanisme, Xavier Casas, va autoritzar l'esventrament del casc històric del Poblenou pel carrer Joncar en contra del criteri de les entitats del barri, i en contra també d'un informe tècnic encarregat pel mateix ajuntament. Tot seguit, no va ni escoltar el clam popular en contra del Pla Especial del carrer Llacuna, ni la reivindicació del patrimoni industrial de Can Ricart. El temps el va acabar desautoritzant i vingueren les rectificacions, però la petjada urbanística que deixà al Poblenou ja no té remei.

El que s'ha vist a aquesta ciutat durant els anys de glòria de l'anomenat "model Barcelona" ha escandalitzat i sobretot ha decebut. Actualment, quan des del govern de la ciutat es diu "aquest o aquell projecte són bons per a la ciutat...", ja pots començar a tremolar: segurament es tracta d'un projecte que no compta amb el beneplàcit dels ciutadans, o que té tots els números per ser justament allò que la gent no vol. M'atreiria a dir que ara la gent simplement desconfia i s'oposa a allò que ve de dalt. Per a mostra, un botó: el recent referèndum sobre la Diagonal.

Salvador Clarós

mel bar
delicatessen

Venda per internet
productes gourmet

www.melbardelicat.com

Premsa del Teuler, 206-210 - Local 4
Tel. 93 485 37 16
08005 Barcelona

COVILAS, S.L.
ESPECIALISTAS EN CARAVANING

c. Llull, 173 08005 Barcelona
tel. 93 485 27 27 - fax 93 485 37 16

lunes a viernes 9,30-14 16,30-20
sábado 9,30-14

PARKING GRATUITO EN C.LLULL, 200

**SI ET VOLS ANUNCIAR,
TRUCA AL**

697 268 335

El seu pes en or

Immigrants d'arreu del món recorren el Poblenou a la recerca de ferralla per vendre

El coure, a 4€ el quilo; el llautó, a 2,50€; l'acer, a 1,10€; i el ferro, força menys valuós, a 14 cèntims. Així estan els preus al mercat de la ferralla, una mena de llotja on, cada dia, centenars de nouvinguts equipats amb un carro de supermercat aposten la feina de tota una jornada amb la incertesa de si haurà valgut la pena o no. El Poblenou és una de les zones on aquesta activitat ha calat més fort. Potser per la quantitat d'obres d'on es pot extreure els preuats metalls o pels nombrosos locals on es poden col·locar. No ho sabem, però el fet és que aquesta és una realitat més del nostre barri darrere la qual s'amaguen les vides d'una gent envoltada de prejudicis.

La primera conversa és amb en Madoo. Me'l trobo davant de casa i de seguida accepta parlar amb mi. Va arribar del Senegal ara fa dos anys i, com gairebé tots els que ho aconsegueixen, ho va fer arriscant la vida en una embarcació fins a arribar a les costes de Tenerife. Al seu país era paleta, però des que és a Espanya no s'hi ha tornat a dedicar. "No tinc papers i així no voldran contractar-me", comenta resignat. És ell qui em canta les tarifes, i assegura que, en un bon dia, es poden arribar a guanyar entre trenta i quaranta euros. No sembla que ho consideri una mala quantitat, però imaginem –que és dir molt– que només es dedica a buscar coure –que és el metall més car. No cal ser un as amb el càlcul per adonar-se que aquest benefici implica l'esforç de recollir-ne fins a deu quilos cada dia...

En Daoudà també és senegalès. Fa quatre anys que és aquí i, al principi, va aconseguir treballar a la construcció, però, com ell mateix comenta, "amb la crisi ja no et truquen", així que va haver d'optar per la venda ambulants durant força temps. Últimament, l'increment del nombre de controls policials ha fet impossible continuar amb el top manta, i la ferralla ha acabat sent l'alternativa més viable. Al seu país d'origen, tant ell com el seu compatriota Amar eren uns experts mariners. Pescador i capità de vaixell respectivament –el segon ho va ser durant vint-i-set anys– van intentar trobar feina als ports només arribar, però no hi va haver manera. Altre cop els papers... L'Amar m'explica que ells i gairebé cent persones més viuen en un edifici abandonat a prop d'aquí. És qüestió d'anar-hi, però abans d'acomiar-nos en Daoudà em sorprèn, sense perdre el somriure, amb una frase: "és clar que no els expliquem res d'això a les nostres famílies! Nosaltres també tenim el nostre orgull i no volem que es preocupin!".

De camí cap al magatzem que els serveix de residència, intento trobar alguns dels locals on es duu a terme la compravenda. N'hi ha uns quants i solen tenir les portes obertes, així que no és gaire complicat reconèixer-los i provo d'apropar-me a dos o tres. Ningú vol parlar. Tampoc ho vol fer un dels senegalesos, l'únic que rebutja les preguntes perquè diu que se sent menyspreat i utilitzat per les administracions. Qui sí que parla és un vigilant de seguretat que controla un solar buit. Li pregunto per la seva opinió sobre la situació i, donant per fet que suposa un problema, assegura sense dubtar que "això ho hauria de controlar més la Guàrdia Urbana" perquè "segurament" la majoria no tenen papers i és un fenomen a l'alça. Ara bé, fora d'algunes baralles amb indigents de la zona, no és capaç de donar-me cap més motiu concret de preocupació.

El magatzem resulta ser la fràgil unió de quatre parets amb la part del que algun dia va ser un sostre. El seu interior –com m'explicava l'Amar– l'ocupen fins a un centenar de persones que han de conviure com poden sense llum, ni aigua ni gas. Tots són homes, però alguns reben la visita diària de les noies espanyoles amb qui surten. M'ho diu entre rialles un veterà, en Lay. Ja fa deu anys que aquest noi alt i engrescat –també senegalès– va marxar del seu país i, 'afortunadament', ell ho va poder fer en avió i amb un contracte de treball sota el braç. En aquest temps ha tastat el ram de l'agricultura, de l'hoteleria i de la construcció i, com no podia ser d'altra manera, la crisi del totxo també l'ha colpejat, així que només fa un mes que recorre Barcelona amb la seva furgoneta transportant la mercaderia dels seus companys. En general ja hem vist com les feines i vocacions d'origen dels nostres entrevistats no tenen res a veure amb les que desenvolupen aquí, però el seu cas és encara més extrem. En Lay és llicenciat en Dret, i aquí cau un dels mites més estesos al voltant de la immigració, ja que bona part d'aquestes persones sol estar més i més ben formada que molts dels occidentals que la reben.

També l'Ibrahim és inquilí del magatzem. Reconeix que ningú vol treballar així, però també diu –i ho fa rotundament– que abans això que no pas vendre droga, com ha vist que feien companys seus obligats per les circumstàncies. En els gairebé cinc anys que fa que és fora de casa ha recorregut Tenerife, Almeria, Jaén i Lleida, i finalment ha anat a parar a Barcelona, on assegura que se sent bé. El seu pare li havia dit que no marxés del Senegal, però ell ho va fer, a banda de per necessitat, per les ganes de conèixer gent nova. "Tots som iguals i no pot ser que el color de la pell sigui tan important", em diu. Simple però clar. Qui no hi pot estar d'acord?

En aquest sentit, em confirma que els subsaharians i en especial els senegalesos són majoria en aquesta activitat, però que també hi ha molta gent del nord d'Àfrica, de la Xina i de l'Europa de l'est. I és ben cert, perquè al cap de poca estona ho comprovo quan topo amb un georgià que, tot i les dificultats amb l'idioma, m'explica que mai ha tingut problemes amb la policia malgrat que no té papers. Els negocis al seu país no li anaven bé i per això va haver de deixar la família i traslladar-se a Catalunya ara fa dos anys i mig, on ha anat guanyant confiança amb un mecànic d'un taller proper i insisteix a subratllar que sempre s'han portat molt bé.

És hora de tornar cap a casa, però abans vull incidir en aquest últim punt. Què en pensen, els comerciants del barri, d'aquest fenomen? Tenen bona relació amb els nous veïns? En una papereria a tocar del metro de Llacuna, asseguren que la convivència sempre ha estat pacífica i la relació, cordial. És el mateix que comenta en Joan, un quiosquer que entén que aquesta és una manera de guanyar-se la vida com poden i que "tot i que no aconsegueixen integrar-se del tot, respecten l'entorn que els envolta". Per últim, en Julio, que fa de paleta a unes obres del 22@, els regala sense cap problema el material que sobra sempre que vénen a demanar-lo. Així deu ser ben veritat allò que diuen els estudiosos: en política, abans de resoldre problemes cal generar-los i fer-los créixer perquè semblin més grans. Però tot i

que la convivència sigui pacífica, no hauríem d'oblidar el context complex i de vegades hostil en què tots aquests nouvinguts han de lluitar dia a dia per mantenir-se ells i les seves famílies. I és que, en definitiva, tant ells com nosaltres formem part d'un mateix Poblenou.

Adrià Attardi

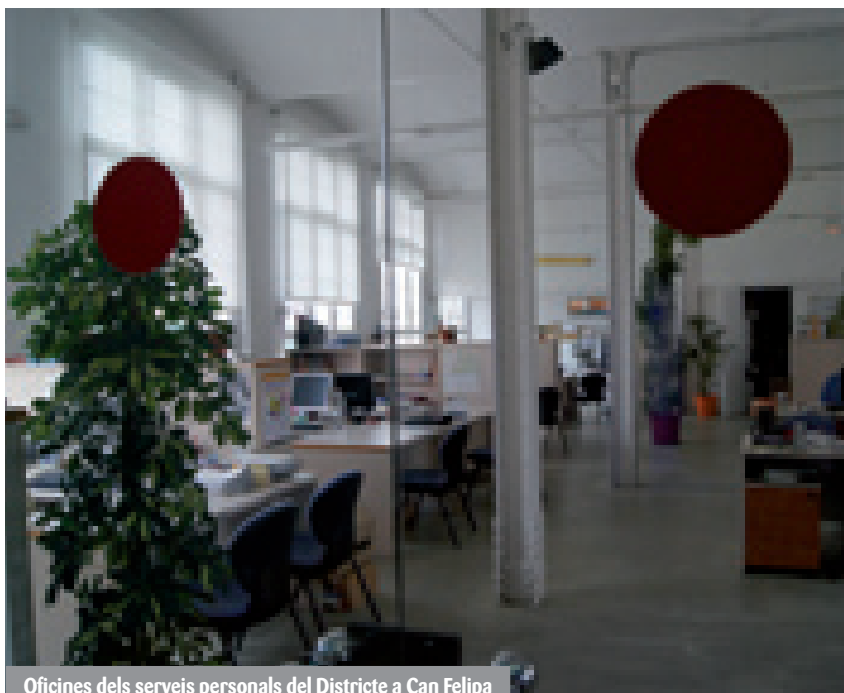
Notícies

Catex, una mica més per al barri

En l'editorial del darrer número d'aquesta revista mostraven la nostra alarma per la deriva que portava el Centre Cívic de Can Felipa. Amb la decisió d'ampliar notablement l'espai que ocupava Serveis socials, quedava absolutament minvada la superfície destinada a les entitats i activitats del barri, escanyades també per la presència de les oficines municipals de Serveis a les persones, que -recordem-ho- es van instal·lar allà l'any 96 amb un caràcter "provisional".

Per sort, la gravetat de la situació ha fet veure als responsables del Districte que ja era hora d'acabar amb aquesta difícil convivència i el dia 15 de juliol, el gerent del Districte, Víctor Gimeno, ens va comunicar que Serveis a les persones marxarà definitivament de Can Felipa en un termini de màxim de 3 mesos.

L'espai alliberat serà ocupat per les entitats que tenen la seu al Centre Cívic, entre les quals hi ha l'Arxiu Històric que espera traslladar-se tard o d'hora a la tercera planta de Can Saladrigas.

Oficines dels serveis personals del Districte a Can Felipa

La punta del iceberg: mor un noi al CIE de Zona Franca

El dia 13 de maig va morir un noi al Centre d'Internament per a Persones Estrangeres (CIE) de Barcelona.

Què són els CIE?

Són centres no penitenciaris on s'interna, a l'espera de ser expulsades, les persones estrangeres detingudes que estan en situació administrativa irregular (no tenen papers).

Els internaments tenen un límit de 60 dies i poden acabar amb l'expulsió del país o amb una ordre d'expulsió sense executar.

A l'Estat espanyol hi ha 11 CIE, un dels quals a Barcelona.

Per què es priva de llibertat les persones internes als CIE?

Els detinguts i posteriorment internats no han comès cap delictes, només una falta administrativa, com ara no haver renovat el DNI.

El fet de no tenir papers afecta persones que acaben d'arribar i també moltes altres persones ja establertes que es troben amb traves burocràtiques o problemes laborals a l'hora de renovar-los i cauen en la irregularitat temporalment.

En els CIE es vulneren els Drets Humans. Per què?

Les persones internades veuen vulnerat el seu dret a la llibertat i són retingudes com a delinqüents, sense haver comès cap delictes.

Els CIE no tenen normes reguladores de funcionament, fet que afavoreix vulneracions sistemàtiques dels drets fonamentals de les persones detingudes.

Casos més freqüents:

Comunicació de només 5 minuts amb la família i els advocats, i amb presència policial. Aquesta mesura afecta el dret a la defensa i el principi de presumpció d'innocència.

Ús de la violència física i psicològica per part d'alguns agents de seguretat pública.

Amuntegament a les cel·les.

Discrecionalitat en els horaris i en l'alimentació.

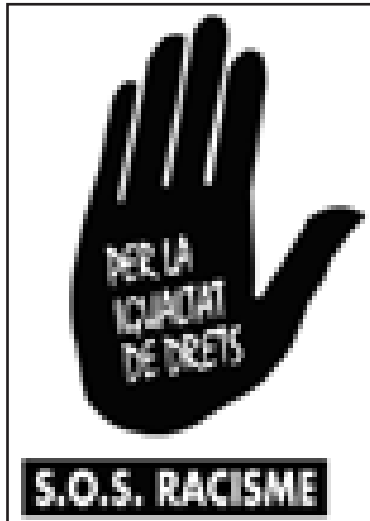
Lavabos insuficients i sense assistència lliure.

Assistència mèdica inadequada.

Falta de transparència. Els CIE, estratègicament aïllats, afavoreixen aquestes vulneracions i, malgrat que l'internament el dicta un jutge, aquest no fa cap seguiment del procés.

Dificultat d'entrada a col·lectius i ONG, tot i que la darrera reforma de la Llei d'Estrangeria permet l'entrada a les associacions. Només es poden tenir notícies del que passa a partir de testimonis directes.

Indefensió de les persones detingudes. No estan informats dels seus drets i la manca d'interprets dificulta la comunicació amb els

advocats. Aquesta incomunicació i el desco-neixement que tenen les persones internades de la seva situació jurídica, provoca que en molts casos es perdi el termini per recórrer contra l'expulsió.

La directiva europea de retorn per a persones estrangeres, més coneguda com a "Directiva de la Vergonya" aprovada el juliol de 2008 pels països europeus, legitima i agreuja aquestes vulneracions perquè:

Els països membres de la UE poden augmentar el termini de detenció fins a un any i mig.

L'internament no cal que sigui dictat per un jutge, ho pot fer una autoritat administrativa, la qual cosa n'augmenta la discrecionalitat.

Preveu l'internament de menors, sobreposant la condició d'estranger a la de menor i vulnerant

els drets reconeguts a la convenció de les Nacions Unides. No es garanteix el reagrupament familiar en les expulsions.

S'imposa un doble càstig: a més de la privació de llibertat i l'expulsió, es prohibeix el retorn a territori europeu durant cinc anys, i les persones podran ser expulsades a tercers països en lloc del seu país d'origen.

En aquest marc de manca de drets i secretisme institucional va morir un veí de Sabadell al CIE de Zona Franca, el 13 de maig passat.

La informació va arribar a SOS Racisme mitjançant les trucades d'altres persones retingudes al CIE, i des de l'entitat es va cercar el màxim d'informació. Només aleshores la Policia Nacional va confirmar la mort d'un jove, de 22 anys, resident a Sabadell i originari de Tànger.

Des del CIE, com és habitual, es va negar tot tipus d'informació i SOS Racisme ho va posar en coneixement del Defensor del Poble, institució competent en aquest cas, així com de la Subdelegació del Govern.

No s'ha rebut cap altra resposta que la versió oficial de suïcidi.

Davant aquests fets, un grup de les persones retingudes al CIE va iniciar una vaga de fam per protestar per la seva precària situació. La cinquantena de persones que van participar de la denúncia van rebre pressions i amenaces. Totes, juntament amb altres persones retingudes, van ser expulsades del país en pocs dies.

Cal recordar que aquestes persones, a qui han privat de llibertat i s'ha sotmès a abusos com els que s'han detallat anteriorment, no són delinqüents, són persones que han sortit del seu país oferint el seu treball per buscar una vida millor.

La seva única falta és no tenir els papers en regla.

No podem permetre centres com els CIE, que representen una violació flagrant dels Drets Humans, al nostre país.

SOS Racisme

GUTI'S DISEÑO
disseny **Gràfic**
 Edició Il·lustració PROMOCIÓ WEB
 T 656 322 694 www.davidguti.com

Dr. José Fco. López Alias
DIAGNÓSTICO + PRESUPUESTO GRATUITO
 Rbla. del Poble Nou, 157-159 1º 1º
 08018 BCN TEL. 93 485 37 93

Diagonal Zona Zero

La Diagonal comença al capdavant de la Rambla Prim, a tocar de l'edifici del Fòrum. Diagonal Zero és el punt de partença i el nom que ha adoptat l'hotel que inaugura l'avinguda, obert fa molt poc temps. El seu predecessor a la zona, el Princess, a la vorera del davant amb el número 1 de l'avinguda, data de març de 2004, igual que l'edifici Fòrum, el Centre de Convencions i un altre hotel, l'AC, al passeig Taulat. Però, per si l'inici de la primera via de Barcelona no fos prou expressiva, ja fora de numeració s'alça un altre gratacel en fase avançada de construcció, la torre Diagonal Zero Zero, futura seu de Telefònica.

Les arquitectures singulars que vesteixen l'encreuament de la Diagonal amb la Rambla Prim i el passeig de Taulat van més enllà del mer eclecticisme formal que deixen veure s'endinsen en el diàleg irònic, postmodern, que està caracteritzant els nous paisatges urbans al llevant barceloní. Només cal enfilar-se a les altes talaies dels tres hotels per descobrir, a vista de turista, un entorn sorprenent: una blavor mediterrània envaeix cel i terra, on es perfila un port esportiu, ja al terme de Sant Adrià, i on una solitària botiga de la cadena Decathlon sembla demanar auxili entre mig de les plaques fotovoltaïques, la depuradora del Fòrum i l'incineradora, amén de la central tèrmica amb les seves tres xemeneies ara convertides en inevitable icona de la ciutat.

Els barris de la Mina i del Besòs-Maresme encerclen, com una aglomeració de fitxes de dòmino col·locades horitzontalment, la "zona zero". És a dir, l'elitista indret on s'ha volgut recrear, prescindint de tot i a costa de tot, l'encís cosmopolita d'una Barcelona ni burgesa ni obrera, sinó tot el contrari.

L'antic polígon industrial de la Mina és ara el campus universitari de Llevant i el que van ser les cotxeres de TMB del carrer Lull s'han transformat

en pisos amb plaques solars a les teulades. La Diagonal, solcant la ciutat en direcció cap a les Glòries, deixa a la seva dreta les vivendes cooperatives de la vella Diagonal Mar i dels barris dormitori construïts a tota velocitat durant els anys 70 i, a la seva esquerra, l'altra Diagonal Mar, la del centre comercial que cada vegada s'assembla més a la "caverna" de Saramago, i la del Parc d'Enric Miralles del qual s'ha apropiat el paisatge una selecta classe social.

L'hotel Princess, amb 109 metres d'altura, és obra del conegut arquitecte Òscar Tusquets. Va ser inaugurat el març de 2004, junt amb les instal·lacions del centre de Convencions Barcelona i les infraestructures del Fòrum de les Cultures. Gaudeix d'una innegable posició privilegiada, dominant la Diagonal i el Fòrum amb una gran perspectiva. A l'extrem oposat de la plaça, la torre Zero Zero, projectada per l'arquitecte Enric Massip, que tan sols té un metre més d'altura, ofereix una esmoladíssima proa dirigida cap al centre de la ciutat. L'edifici acollirà la seu de Telefònica gràcies a un

Marimon Estrany
Advocat

Truca'ns:
93 300 32 93
o vine a veure'ns:
c/Lull 219 (local)

Assessoria fiscal, laboral,
jurídica i immobiliària

DIVORCIS - PARELLES DE FET - INCAPACITACIONS

CAROL RIBA BIENDICHO
ADVOCADA FAMILIA

PTGE. AYMÀ, 7-9 BAIXOS 2A · 08005 BARCELONA
TELÈFON/FAX 93 221 17 42 · carolriba@icab.cat

francesc creixell
PERRUQUERS

C. Ciutat de Granada, 63 baixos tel. 93 309 50 03 08005 BCN

MIKURA.DOG
La primera indústria de salut i nutrició

Aliments naturals per a les teves mascotes
Complementos per a les teves mascotes
Flores de Saint Germain

Les teves mascotes
se senten bé perquè
se senten bé perquè
se senten bé perquè

Logo de Mikura Dog, editat - Barcelona - Tel. 93 309 50 03
www.mikuradog.com - mail: info@mikuradog.com

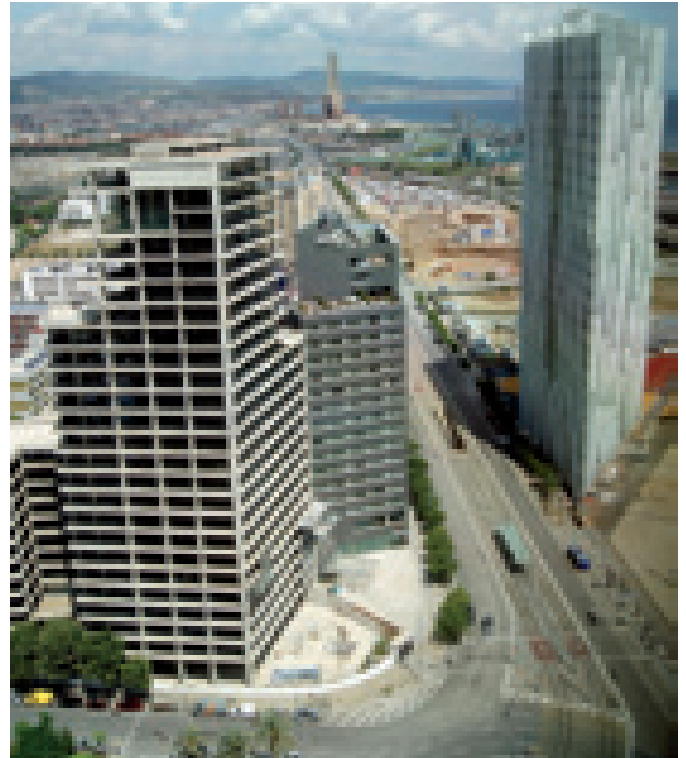

acord d'aquesta companyia amb l'ajuntament signat el novembre de 2005 pel qual es requalificarà l'edifici que ocupa actualment a l'avinguda de Roma. Telefònica obrirà la nova seu al 22@, junt al campus interuniversitari del Besòs.

El tercer edifici singular és l'emblemàtic prisma de base triangular que van construir els arquitectes suïssos Jacques Herzog i Pierre de Meuron per al Fòrum de les Cultures. En contrast amb les arquitectures veïnes, aquest edifici s'eleva tan sols 25 metres sobre la rasant, encara que ocupa una gran superfície de més de 32.000 metres quadrats. L'edifici, que acollia diverses exposicions del Fòrum de les Cultures, va costar un dineral i després ha restat infrautilitzat fins que aquest mateix any l'Ajuntament ha decidit reformar-lo per acollir la nova seu del museu de ciències naturals, que abandonarà l'antiga ubicació al Castell dels Tres Dragons a la Ciutadella. L'edifici Fòrum, que encara no ha demostrat el seu potencial veritable, està cobert per una fina pel·lícula d'aigua que serveix d'aïllant tèrmic, i condueix la llum a través de claraboies a un gran auditori subterrani de 3.200 places.

La "zona zero" de la Diagonal és probablement el pol urbà més excèntric en totes les accepcions del terme. Hotels, centres de negocis i seus universitàries, junt a equipaments comercials i uns pisos de luxe envoltats d'antics suburbis que avui son modestos barris de perifèria i, és clar, el mar.

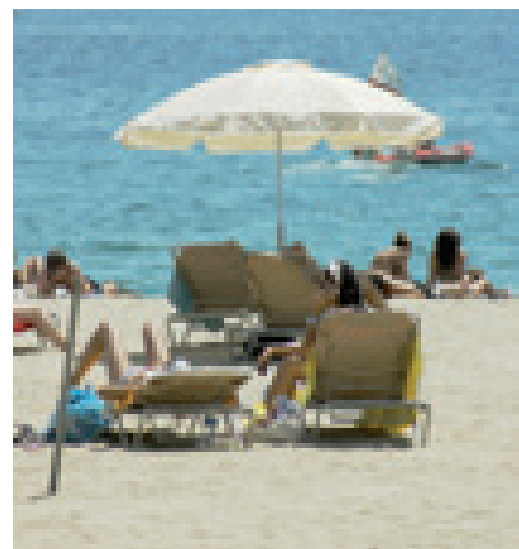
Salvador Clarós

Poblenou: La platja de Barcelona

Les platges del Poblenou segueixen registrant cada estiu una gran afluència de barcelonins i de turistes. El litoral s'ha convertit en un gran actiu de la ciutat, però precisament per això també rep un gran impacte social i mediambiental. No és fàcil trobar l'equilibri entre l'ús massiu i la convivència. Hi ha punts fràgils com l'ecosistema litoral, el transit i l'aparcament a les zones properes a la platja, el soroll i la brutícia, etc. D'això en volem parlar properament obrint un debat entre els ciutadans i les institucions que tenen responsabilitat sobre la franja litoral.

Redacció

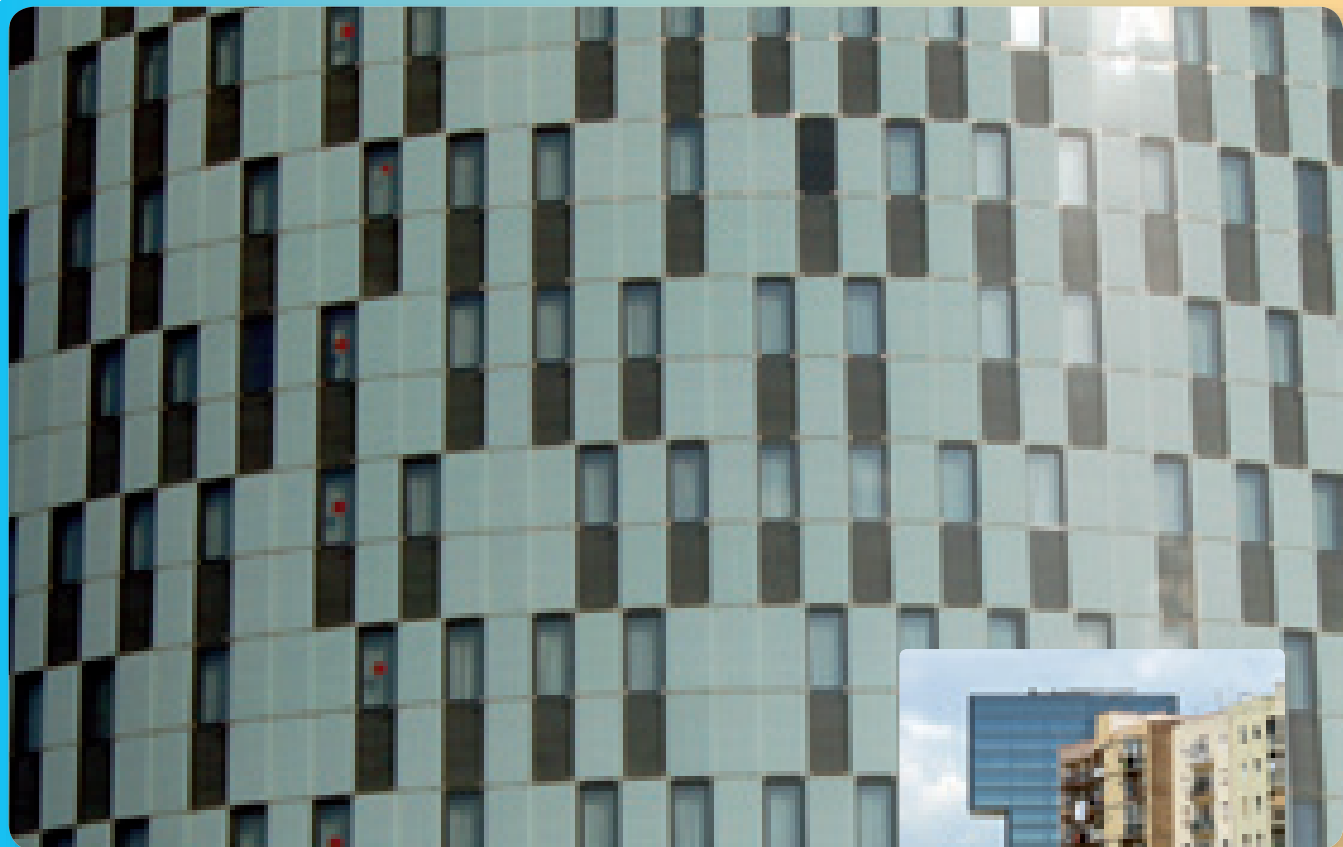

Foto del mes

“SAPS A ON ES TROBA?”

Al núm. següent publicarem la foto sencera perquè es pugui veure a quin lloc de Poblenou correspon aquest paisatge.

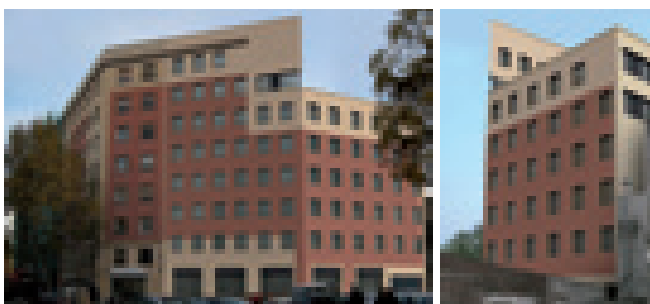

LA FOTO SENCERA DEL MES DE JULIOL.

Façana posterior dels edificis del carrer Espronceda i al fons l'edifici d'oficines de Dominique Perrault a la Diagonal.

HABITATGE PROTEGIT AL CARRER BOLIVIA, 67

Perspectiva corresponent a l'avantprojecte guanyador del concurs d'avantprojectes per la redacció del projecte definitiu.

M&A

03

un projecte
de qualitat
fet realitat.

